

Arrest

nr. 265 015 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2018 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat zijn verblijfsstatus verlopen zou zijn en dat de Belgische asielinstanties contact met Griekenland hadden moeten opnemen.

De Raad stelt dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid van langer dan drie maanden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken

waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale uitkeringen, gezondheidszorg, onderwijs en als doelwit van racisme, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie. Verzoeker beperkt zich bovendien tot te stellen dat de verwerende partij zich op geen enkele objectieve bron baseert.

Verzoeker stelt m.b.t. de motieven dat hij werd gedwongen drugs te verkopen, en dat er enkel vage vragen werden gesteld door de protection officer. Hij herhaalt elke dag naar werk gezocht te hebben en dat hij niet anders kon dan na een maand drugs te verkopen. Hij stelt niet op de hoogte van het interim systeem te zijn. Verzoeker stelt dat hij een document heeft ontvangen waaruit zou blijken dat hij geen recht meer had op onderdak of een uitkering, en dat de asielinstanties dit document hadden moeten opvragen. Hij stelt verder dat het niet relevant is dat hij het opvangcentrum vroegtijdig heeft verlaten. Hij stelt dat vaststaat dat hij anderhalf jaar lang geen sociale of financiële hulp, noch zorg of onderdak van de Griekse staat kreeg, waardoor hij genooddaakt was op straat te leven. Verder stelt hij geen hulp te hebben gekregen van de asielinstanties terwijl hij in België sinds midden oktober psychologische hulp krijgt. Verzoeker stelt hiervan stukken neer te leggen. Betreffende racisme stelt verzoeker vier keer te zijn aangevallen en geen hulp van de politie te krijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven

Betreffende opvang en steun stelt de commissaris-generaal dat verzoeker bewust het vluchtelingenkamp heeft verlaten, en beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij zegt als meerderjarige nog steeds geen uitkering te ontvangen. Waar verzoeker stelt dat er sprake zou zijn van een document waaruit zou blijken dat hij geen uitkering krijgt als meerderjarige, stelt de Raad dat het in casu aan verzoeker is om alle voor hem nuttige stukken leer te leggen, of althans aan te tonen waarom dit niet mogelijk zou zijn. Het louter stellen dat de verwerende partij dit diende op te vragen volstaat niet. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om info te bekomen omtrent uitkeringen, onderdak of het zoeken naar een job. Verzoeker beperkt zich tot te stellen dat hij toch al wist nergens recht op te hebben, zonder dit enigszins aannemelijk te maken. De Raad stelt dat verzoeker zich wederom beperkt tot loutere beweringen zonder enig begin van bewijs.

Betreffende de psychologische hulp kan de Raad niet anders dan vaststellen dat er geen stuk voorligt omtrent verzoekers beweemde psychologische hulp.

Betreffende de aanvallen op verzoeker stelt de commissaris-generaal dat deze problemen niet worden betwist, maar dat zij het gevolg waren van verzoekers illegale activiteiten als drugsdealer. Bovendien heeft verzoeker geen verdere stappen ondernomen om het probleem aan te kaarten bij de politie, en is

het in casu des te moeilijker voor de Griekse politie om iets te ondernemen gezien de illegale aard van verzoekers problemen. Verzoeker beperkt zich hieromtrent tot loutere beweringen.

De Raad stelt bovendien vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker over een sociaal netwerk in Griekenland beschikt, wat verzoeker niet betwist.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2021, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat *“De verzoeker zal niet nalaten zo snel mogelijk een psychologisch attest in te dienen bij Uw Raad.”*, tot op heden geen dergelijk document werd neergelegd. Zo bevat o.a. de ter zitting neergelegde aanvullende nota geen dergelijk attest.

4.3. In haar op zitting neergelegde aanvullende nota verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021, die ze als bijlage bij haar nota voegt. Daarnaast voegt ze een kopie van haar Griekse verblijfsvergunning toe.

4.3.1. Waar ter terechtzitting op die bijgebrachte kopie van de Griekse verblijfskaart wordt gewezen en verzoekende partij (haar raadsman) ter zitting hierop als datum van afgifte november 2017 en als vervaldatum november 2020 meent te kunnen lezen, stelt de Raad vast dat dit afwijkt en verschilt van hetgeen in dit verband in de aanvullende nota staat te lezen. Verzoekende partij haar aanvullende nota

luit namelijk, in strijd met het voorgaande, dat “Uit de kopie van zijn Griekse verblijfsvergunning blijkt dat zijn vergunning geldig was tot 02.10.2021. Met andere woorden, zijn verblijfsvergunning is meer dan een maand geleden verlopen”.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij dus uiteenlopende versies/lezingen inzake de geldigheid van haar Griekse verblijfsvergunning geeft, wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt, zoals eerder al in voormelde beschikking werd vastgesteld, geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming in Griekenland zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* gelet op de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de aan verzoekende partij toegekende internationale bescherming in Griekenland, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Uit niets blijkt en ze toont niet aan dat de haar in Griekenland toegekende internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken of beëindigd.

Aangezien de geldigheid van de in Griekenland verleende internationale beschermingsstatus aan verzoekende partij niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar Griekse verblijfsdocumenten, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.3.2. Waar in de aanvullende nota naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State wordt verwezen, herinnert de Raad eraan dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt.

De loutere, algemene verwijzing naar enkele arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Ofschoon blijkens de door verzoekende partij (eerder) aangehaalde informatie de situatie in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is, het er voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water, en aldus niet kan worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en er geconfronteerd (kunnen) worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, is de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, op zich geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking van 26 februari 2021 en de bestreden beslissing werd vastgesteld. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen of argumenten bij die desbetreffende concrete vaststellingen aangaande haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland in een ander daglicht kunnen stellen. De Raad beklemtoont dat een algemene verwijzing naar de situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar verzoekende partij dus evenwel in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 februari 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET